

Naturalarbejde med en sikkert paaregnetlig Arbejdsstyrke eller for 3 Aar ad Gangen at lade det udføre for Kommuneskassens Regning efter Licitation, ved Afford underhaanden eller ved leiede Folk. Vælger Kommunerne det Sidste, vil Arbejdets forsvarelige Udførelse komme til at afhænge af, om Entreprenurerne ville og kunne overholde deres Forpligtelser, om det er overkommeligt at skaffe tilstrækkeligt Mandskab tilveie o. desl. Klipper dette — hvilket let kan hænde, navnlig i Tilfælde af betydeligt og udstrakt Snekastfald — og blive Veiene saaledes ikke fastede forsvareligt og i rette Tid, vil man næppe med Føie kunne besvære sig over Kommunerne, naar de blot have anvendt en saadan Omhu ved Ordningen af Forholdet, som der med Villighed kan kræves af dem. Man kan kun besvære sig over Loven, der tillader en Udførelse af Snekastningen, som er mest udsat for at gaa istaa, netop naar Snekastningen er mest nødvendig. Til denne Betænkelse kommer, at Kommunerne næppe kunne arrangere deres hele Snekastning paa denne Maade, uden at det vil være forbundet med betydelig Hazard for Kommuneskassen, og i hvert Fald ikke uden at behyrde Skatteyderne med en forøget Bengaafgift, der rimeligvis vil blive mere trykkende end det Naturalarbejde hvorm her er Tale. Udvalget foreslaar derfor en Affattelse af denne Paragraf, hvorved Snekastning *in natura* stilles i Spidsen som den regelmæssige Ordning. Ved Siden deraf foreslaas, at Arbejdets Udførelse efter Licitation, ved Afford underhaanden eller ved leiede Folk skal benyttes paa de Landevejstrækninger, som Amtsraadet efter Forslag af Sogneraadet maatte bestemme, naar der ydes Kommunen Bidrag af Amtsrepartitionssonden; der bør nemlig have Sikkerhed for, at dette Bidrag kommer de Snekastningspligtige tilgode til Vættelse i Arbejdet og ikke ved at gaa ind i Kommuneskassen kommer Skatteyderne tilgode til Vættelse i Skatterne. Endelig vil der formentlig være givet Kommunerne al fornøden Frihed, naar det til-

føies, at Amtsraadet efter Forslag af Sogneraadet for 3 Aar ad Gangen kan bestemme, at Snekastningen skal udføres som anført for Kommunens Regning paa Gangstier samt paa saadanne Vejstrækninger, som efter de stedlige Forhold henfigtsmæssigst fastes paa denne Maade.

Til §§ 5—6.

Da det gjældende Grundlag for Snekastningsbyrdens Fordeling har viist sig brugeligt og nu er tilvant, finder Udvalget det rettest at beholde det, trods de Usuldkommenheder, der vistnok klæbe ved det. De tidligere Forhandlinger om dette Spørgsmaal i Rigsdagssamlingerne 1858—59 og 1871—72—1873—74 have viist, hvor vanskeligt det er at finde et andet mere tilfredsstillende Grundlag.

I Udvalget har det været gjort gjældende, at da en Eiendom, der skjæres af Kommunegrænsen, ordentligvis vil være styldsat særskilt for hver Kommune, er der ingen Grund til at gjøre det til en Regel, at en saadan Eiendoms Bruger skal ansættes til Snekastning efter hele sit Hartkorn i den Kommune, hvor Stedet ligger, og at der derefter skal etableres en mellemkommunal Opgjørelse af Snekastningspligten mellem de to Kommuner. Man vil som Regel kunne ansættes særskilt af hver Kommune for hans Tilliggende i samme. En Konferenee om Spørgsmaalet, som Udvalget har haft med Indenrigsministeren, førte ikke til noget endeligt Resultat. Udvalget indskrænker sig derfor til at foreslaa en væsentlig formel Ændring til § 6 forbeholdende sig en yderligere Undersøgelse af dette Spørgsmaal mellem 2den og 3die Behandling.

Til § 8.

Udvalget finder, at Husmænd med under 2 Skpr. Hartkorn og Underster ikke bør kunne ansættes til Snekastning baade efter Hartkorn og Assuranceværdi, men at Sogneraadet, hvor Muligheden for en saadan dob-